Piotr Łozowski*

Instytut Historii i Nauk Politycznych
Uniwersytet w Białymstoku

Półwiecze studiów historycznych w Białymstoku

Sprawozdanie

Rok 2018 jest szczególnym momentem w dziejach Instytutu Historii i Nauk Politycznych UwB, ale także całego środowiska tworzącego Instytut oraz uformowanego przez tę placówkę naukową w ciągu ostatnich pięciu dekad. Tegoroczny jubileusz jest – obok świętowania – dogodną okazją zarówno do krótkiego podsumowania pracy, jak i zaprezentowania szerszemu gronu odbiorców dziejów Instytutu oraz jego obecnej oferty.

Początek nauczania przedmiotów historycznych wiąże się z utworzeniem w Białymstoku w lipcu 1968 roku Filii Uniwersytetu w Warszawie, która miała spełniać dwojaką rolę. Z jednej strony stanowiła miejsce mniej lub bardziej dobrowolnego „oddelegowania” części kadr UW występujących przeciwko władzy w marcu 1968 roku¹, zaś z drugiej wypełniała lukę dydaktyczną w sferze przedmiotów humanistycznych,

* Piotr Łozowski – dr; pracuje na Wydziale Historyczno-Socjologicznym Uniwersytetu w Białymstoku.

¹ Cennie ujęła to w swoich wspomnieniach z pracy w Białymstoku prof. Ewa Wipszycka-Bravo mówiąc: „Ci, którzy byli zatrudnieni w Filii, a przyjeżdżali z Warszawy mieli z punktu widzenia władz «defekty». To byli w większości ludzie źle widziani, niemogący

pedagogicznych i matematyczno-przyrodniczych jaka była widoczna w Białymstoku i całym województwie. Warto pamiętać, że już w roku 1950 utworzono Akademię Medyczną (obecnie Uniwersytet Medyczny) oraz rok później Państwową Wyższą Szkołę Inżynierską (obecnie Politechnika Białostocka)², zatem uczelnia o szerokim spektrum nauczania była wysoce pożądana. Białostocki KW PZPR mając na uwadze wyraźny podtekst polityczny, sprzyjał pomysłowi, co pozwoliło uformować placówkę, która – jak się wkrótce okazało – nie tylko szybko dała do zrozumienia, iż nie będzie prostym propagatorem idei partyjnych, ale przede wszystkim wywarła niezwykle pozytywny wpływ na kształcenie nowych pokoleń podlaskiej inteligencji, która została wyniszczona w okresie II wojny światowej.

Początki oczywiście nie były łatwe i we wspomnieniach pierwszych pracowników często pojawiają się reminiscencje odnośnie trudności komunikacyjnych (długie godziny spędzane w pociągach w rozmaitym – nie zawsze pozytywnym – towarzystwie, opóźnienia itd.) oraz niedogodności związanych ze słabym wyposażeniem placówki, którym starali się zadośćuczynić przywożąc niezbędne książki i materiały źródłowe. Nagrodą, oprócz samej pracy w charakterze wykładowcy, była wielokrotnie podkreślana otwarta postawa i zaangażowanie studentów (Studenckie Koło Naukowe powstało już w 1969 roku³) oraz świadomość udziału w tworzeniu jednostki badawczej od podstaw. Pierwszym dziekanem Wydziału Humanistycznego oraz kierownikiem Zakładu Historii został w 1969 roku Andrzej Wyrobisz. W kolejnych latach aktywne działania zarówno w dydaktyce, jak i administracji brali m.in.: Elżbieta Kaczyńska, Andrzej Wyczański, Ewa Wipszycka-Bravo, Teresa Monasterska, Mieczysław Wrzosek, Stanisław Alexandrowicz, Hanna Konopka, Adam Dobroński, Michał

znaleźć miejsca w Warszawie mimo tytułów akademickich. Organizatorzy Filii nie mieli innego wyjścia, jak ich wziąć i chwała im za to, gdyż w ten sposób zyskiwała uczelnia, a tylko ludzie nadzorujący nas w organach bezpieczeństwa mieli dodatkowy kłopot” – *Lekcja historii. Rozmowa z prof. Ewą Wipszycką-Bravo*, oprac. R. Suski, [w:] *Półwiecze. Studia historyczne w Białymstoku 1968–2018*, red. A. Dobroński, G. Zackiewicz, Białystok 2018, s. 87.

² A. Dobroński, *Powstanie Instytutu Historii Filii Uniwersytetu Warszawskiego*, [w:] *Półwiecze...*, dz. cyt., s. 22-23.

³ M. Kozłowska, *Studenckie Koło Naukowe Historyków – rys historyczny*, [w:] *Półwiecze...*, dz. cyt., s. 196.

Gnatowski, Władysław Serczyk, Adam Manikowski, Stanisław Herbst, Maria Koczerska, Antoni Mączak, Teresa Chynczewska-Hennel, Jan Trynkowski, Michał Tymowski, Stefan Meller, Jan Kofman, Daniel Grinberg, czy Andrzej Zahorski.

Zaangażowanie i oddanie pracy wykładowców i studentów było czynnikiem niezbędnym w stopniowym tworzeniu „szkół” wokół profesorów, których uczniowie sukcesywnie zaczęli budować kadry złożone już z absolwentów Wydziału Humanistycznego F UW w Białymstoku. Pierwsze prace dyplomowe napisane pod kierunkiem doc. dr hab. Andrzeja Wyrobisza zostały obronione już w roku 1971 i dwoje seminarzystów – Ewa Dubas i Józef Maroszek – niebawem zasiliło grono pracowników Zakładu Historii. Rozwój zainteresowania studiami historycznymi w stolicy Podlasia oraz rosnącą atrakcyjność placówki dobrze oddają zmiany liczby absolwentów: do połowy lat 70. XX wieku dyplomy uzyskiwało od 6 do 21 osób rocznie, natomiast od roku 1977 do 1997 liczba obronionych prac wahała się już między 21 a 71 (średnio 45), zaś w latach 1998–2018 w ciągu roku powstawało od 50 do nawet 160 (przeciętnie 110 prac)⁴.

Po niełatwych pierwszych latach funkcjonowania, władze Wydziału systematycznie starały się poszerzać także ofertę edukacyjną ułatwiającą studentom wybór seminarium najbardziej odpowiadającego rozwijanym zainteresowaniom. W następstwie reorganizacji Zakładu Historii w Instytut Historii w lutym 1980 r. funkcjonowały już 4 zakłady specjalizujące się kolejno w historii starożytnej i średniowiecznej, nowożytnej, najnowszej XIX–XX wieku oraz historii Polski Ludowej. Struktura ta ulegała dynamicznemu rozwojowi i od 2010 roku liczy sobie łącznie 14 zakładów i katedr o niezwykle zróżnicowanym profilu badawczym⁵.

Po blisko 30. latach udanego funkcjonowania w postaci Filii Uniwersytetu Warszawskiego, okrzepnięcia kadr naukowych i ustabilizowania swej pozycji w dydaktyce regionu, białostocka uczelnia uzyskała pełną

⁴ *Album absolwentów studiów historycznych w Białymstoku. Prace dyplomowe, licencjackie i magisterskie obronione w latach 1971–2017*, oprac. I. Kulesza-Woroniecka, Białystok 2018, s. 13.

⁵ *Pracownicy Zakładu Historii oraz Instytutu Historii (i Nauk Politycznych) w latach 1968–2018*, oprac. M. Ocytko, [w:] *Półwiecze...*, dz. cyt., s. 257–279.

samodzielność i w 1997 roku przyjęła nazwę Uniwersytetu w Białymstoku. Z perspektywy Instytutu Historii usamodzielnienie nie wywarło znaczącego wpływu na środowisko historyczne, gdyż zdecydowana większość pierwotnej kadry FUW kontynuowała swoją pracę na rzecz Instytutu, zwykle jako kierownicy poszczególnych katedr i zakładów. W 2010 roku w związku z rozszerzaniem się oferty dydaktycznej i podejmowaniu przez pracowników badań w dziedzinie historii najnowszej, politologii i stosunków międzynarodowych, Senat UwB rozszerzył nazwę instytutu do wersji Instytut Historii i Nauk Politycznych⁶.

Półwiecze wystarczyło, aby w Białymstoku uformowały się już przynajmniej dwie generacje lokalnych historyków – pierwsza to grupa obecnych profesorów będących w latach 70. i 80. XX wieku uczniami profesorów warszawskich, zaś druga to absolwenci uformowani na przełomie tysiącleci na seminariach właśnie przez grupę pierwszą. Wraz z postępem prac badawczych, przyrostem kadry habilitowanej, stopniowo wyłania się pokolenie trzecie będące „uczniami uczniów”. W miarę przyrostu liczebnego kadry, rozszerzania struktury katedr i zakładów oraz systematycznego rozwoju badań, w Instytucie rozwinęło się kilka ważnych i charakterystycznych obszarów badawczych.

Podlasie to region, którego początek dynamiczniejszego rozwoju (i wystarczające oświetlenie źródłowe) przypadał na czasy nowożytne. Były i są to tereny pogranicza, styku Wschodu z Zachodem, gdzie przez wieki dochodziło do mieszania się systemów prawnych, grup społecznych, różnych kultur, religii i polityki tworząc tym samym niezwykle barwną i różnorodną mozaikę funkcjonującą po czasy współczesne. Świadomość tej unikalności ujawniła się już w działaniach pierwszych absolwentów (oraz oczywiście nadzorujących ich promotorów), kierujących swoją uwagę na dzieje Podlasia w epoce XVI-XVIII wieku. Badania objęły aspekty polityki, kultury, kształtowania się sieci miejskiej, różnorodności religijnej, dziejów szlachty – wśród twórców tego środowiska należy wymienić m.in. Stanisława Alexandrowicza, Władysława A. Serczyka, Andrzeja Wyrobisza, Józefa Maroszka, czy Antoniego Mironowicza.

⁶ M. Ocytko, *Kalendarium studiów historycznych w Białymstoku w latach 1968–2018*, [w:] *Półwiecze...*, dz. cyt., s. 36.

Z okresem nowożytnym, lecz już w szerszym ujęciu geograficznym, wiążą się badania nad elitami magnackimi i wojskowością prowadzone przez takich historyków jak Ewa Dubas-Urwanowicz, Jerzy Urwanowicz, czy Karol Łopatecki. Natomiast zatrudnienie w 1973 roku Andrzeja Wyczańskiego zainicjowało rozwój środowiska badaczy zainteresowanych przedrozbiorową Polską i Litwą w kontekście badań społeczno-gospodarczych oraz demograficznych, które są dynamicznie rozwijane przez Cezarego Kukło, Marzenę Liedke, Piotra Guzowskiego, Krzysztofa Borodę, Radosława Poniata i Piotra Łozowskiego. Druga szkoła regionalistyczna skupiła się wokół Adama Dobrońskiego i Elżbiety Kaczyńskiej poświęcających wiele uwagi Podlasiu w okresie rozbiorowym, jego dziejom politycznym i społeczno-gospodarczym. Zainteresowanie polityką i kulturą dwudziestolecia międzywojennego znalazło swój wyraz w pracach Jana Jerzego Milewskiego, Małgorzaty Dajnowicz, Małgorzaty Ocytko, Grzegorza Zackiewicza, zaś tematykę wojskowości XIX i XX wieku szeroko podejmowali Jan Snopko, Tomasz Wesołowski, Adam Miodowski, Stanisław Czerep, Krzysztof Filipow. Badania nad historią II wojny światowej oraz epoką po roku 1945 na terenach Podlasia, czy też szerzej Polski wschodniej, rozpoczął Michał Gnatowski, a w kolejnych latach rozwijali m.in. Daniel Boćkowski, Wojciech Śleszyński, Artur Pasko oraz Krzysztof Buchowski.

Wyraźnym przykładem różnorodności zainteresowań historyków białostockich jest rozwijanie przez Halinę Parafianowicz, oraz w ostatnich latach także Łukasza Niewińskiego i Ewelinę Waśko-Owsiejczuk studiów amerykańskich traktujących nie tylko o historii USA w XIX-XXI wieku, ale i licznych związkach z Polską, czy – co szczególnie charakterystyczne – regionem Podlasia. Dużym bogactwem naukowym odznaczają się również badania nad epoką starożytną związane z osobami m.in. wybitnej historyk Kościoła Ewy Wipszyckiej-Bravo, egiptolog i koptolog Albertyny Szczudłowskiej-Dembskiej, Aleksandra Wolickiego, czy obecnie Rafała Kosińskiego, Roberta Suskiego i Tomasza Mojsika.

W roku 2018 w Instytucie Historii i Nauk Politycznych było zatrudnionych łącznie 49 pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym 6 z tytułami profesora zwyczajnego, 24 doktorów habilitowanych, 18 osób w stopniu

doktora i jeden magister⁷. Liczebność kadry utrzymywała się na podobnym poziomie także w poprzednich latach, co sprzyjało rozwojowi sekcji działających w ramach Studenckiego Koła Naukowego Historyków. Oferta była bogata i dopasowana do zainteresowań studentów i pracowników – w sumie od roku 1991 funkcjonowało 21 sekcji o najrozmaitszym profilu badawczym: od tradycyjnych przekrojów epokowych po specjalizacje wokół tematów, m.in. z dziedziny historii Kościoła, Żydów, miast, numizmatyki, kultury, antropologii historycznej, wojskowości, amerykanistyki, parlamentarizmu, propagandy, archiwistyki i turystyki historycznej⁸.

Kandydaci do studiowania w IHiNP mogą obecnie realizować swoje zainteresowania naukowe na 3 kierunkach: historii, stosunkach międzynarodowych i studiach wschodnich. W ramach tych kierunków wyodrębniono liczne specjalizacje, przy czym szczególnie warto podkreślić wprowadzenie na studiach wschodnich nauczania języka mandaryńskiego jako odpowiedzi na rozwój relacji polityczno-handlowych z Chinami.

Celebracja półwiecza istnienia w Białymstoku jednostki naukowo-dydaktycznej skupionej na zgłębianiu i nauczaniu historii trwała przez 3 dni (14-16.06.2018). Wstęp do obchodów stanowiło uroczyste posiedzenie Rady Naukowej IHiNP połączone z prezentacją książki jubileuszowej pt. *Półwiecze. Studia historyczne w Białymstoku 1968–2018*⁹ zawierającej (na 300 stronach formatu A4) ogrom informacji o powstaniu Instytutu, kalendarium najważniejszych wydarzeń, 10 wywiadów o charakterze wspomnieniowym głównie z pierwszymi pracownikami tworzącymi studia historyczne w latach 70. XX stulecia, rozdział *In memoriam* poświęcony biogramom zmarłych profesorów oraz niezwykle wartościowe w kontekście bibliograficznym 100 stronicowe opracowanie prezentujące dorobek i najważniejsze kierunki badawcze („szkoły”), realizowane przez pracowników IHiNP w ostatnich dekadach. Z tej okazji przygotowano również szczegółowe zestawienie tytułów prac dyplomowych obronionych w Instytucie w latach 1971–2017 (liczące ponad 3200 rekordów)¹⁰.

⁷ <http://historia.uwb.edu.pl/ihinp/pracownicy/> [dostęp: 27.06.2018].

⁸ M. Kozłowska, *Studenckie Koło...*, dz. cyt., s. 202-203.

⁹ *Półwiecze...*, dz. cyt.

¹⁰ *Album absolwentów...*, dz. cyt.

Kolejnym nader ważnym i symbolicznym wydarzeniem było nadanie przez Senat UwB prof. Ewie Wipszyckiej-Bravo tytułu Doktora *Honoris Causa*. Prof. Wipszycka-Bravo pozostaje przede wszystkim wybitnym, szeroko znanym i cenionym historykiem starożytności, ale w Białymstoku jest również serdecznie wspominana jako dydaktyk (lata 1972–1990) oraz jeden z pierwszych dziekanów Wydziału Humanistycznego¹¹ (lata 1978–1981), a także jako osoba aktywnie wspierająca „Solidarność” w momencie jej narodzin i trudnym okresie stanu wojennego. Po latach Profesor tak wspomina swoją pracę w Białymstoku: „Trafiłam «z rozdzielnika», ale zostałam przez lata całe z wyboru, nawet przeniosłam swój etat do Białegostoku. Pamiętam, jaka byłam szczęśliwa, wędrując przez kwitnący sad oddzielający budynek przy ul. Świerkowej (tam się wtedy mieścił Wydział Humanistyczny) od akademika i Hotelu Asystenckiego, powtarzając sobie po angielsku: *Very many happy returns of the day* („Oby ten dzień szczęśliwy powracał wiele razy”). Słuchałam słowików śpiewających wieczorami w lasku przy Świerkowej, było mi dobrze”¹².

W dalszej części wspomnień dodaje jednak kolejną, niezwykle wymowną refleksję odnośnie uniwersyteckiego klimatu politycznego lat 70. i 80.: „Moja różowa w tonie opowieść o latach białostockich nie powinna zakrywać faktu, że działałam we wstrętnej rzeczywistości politycznej. O tym co się wydarzy na uczelni, decydowały władze i grupy nacisku, z którymi należało walczyć. Na zatrudnienie każdego pracownika mojego wydziału musieli wyrazić zgodę odpowiedni ludzie z bezpieki, z którymi trzeba było negocjować (pamiętam sprawę pewnej stażystki na polonistycę, budzącej ich sprzeciw, bo brała udział w pielgrzymce; od razu dodam, że udało się)”¹³. Były to więc czasy pełne kontrastów i wielu trudności, dlatego też wszystkim osobom zaangażowanym ówczesznie w tworzenie Instytutu Historii i walkę o jak największą czystość ideologiczną przekazywanej studentom wiedzy, należy się najwyższy szacunek i wdzięczność.

¹¹ W roku 1999 Instytut Historii wszedł w skład nowej jednostki organizacyjnej – Wydziału Historyczno-Socjologicznego. Tym samym dobiegł końca trwający kilka dekad ścisły związek z Instytutem Filologii Polskiej funkcjonującym w ramach Wydziału Filologicznego, którego miejsce zajął Instytut Socjologii.

¹² *Lekcja historii...*, dz. cyt., s. 85-86.

¹³ Tamże, s. 89.

Z obchodami półwiecza studiów historycznych w Białymstoku połączono również uroczystość 70-lecia urodzin prof. dr hab. Jana Tęgowskiego. Urodzonego we wsi Kolonia Osiek koło Rypina w województwie kujawsko-pomorskim i wykształconego w Toruniu mediewisty i genealoga, od jesieni roku 2001 związanego z IHiNP, gdzie pełnił nie tylko rolę wykładowcy, promotora, kierownika Zakładu Historii Średniowiecza i Nauk Pomocniczych Historii (do k. XVIII w.), ale i dyrektora Instytutu w latach 2006–2009, kiedy to m.in. przeformułowano system kształcenia zgodnie z ustaleniami tzw. Procesu Bolońskiego, a także otwierano dwustopniowe studia w zakresie stosunków międzynarodowych¹⁴. Z okazji urodzin oraz wieloletniej pracy naukowej Jubilatowi przygotowano liczącą ponad 700 stron (łącznie 40 artykułów) księgę *Inter Regnum et Ducatum*¹⁵ oraz poświęcono pierwszą część dwudniowej konferencji *Granice i pogranicza. Historia i współczesność*, bezpośrednio nawiązującej do zainteresowań badawczych prof. J. Tęgowskiego.

Uroczyste czerwcowe obchody licznie zgromadziły nie tylko podlaskie środowisko historyków, pracowników IHiNP, władz Instytutu (dyrektor dr hab. Jan Snopko, prof. UW) i wydziału (dziekan dr hab. Joanna Sadowska, prof. UW) oraz uniwersytetu (rektor prof. Robert Ci-borowski, prorektor ds. kształcenia prof. dr hab. Wojciech Śleszyński), lecz swoją obecnością zaszczytili nas także goście z innych ośrodków. Nie mogło zabraknąć profesorów związanych z tworzeniem w końcu lat 60. XX wieku Zakładu Historii w ramach Filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku w osobach: prof. dr hab. Jana Kofmana, prof. dr hab. Michała Gnatowskiego, czy dr hab. Adama Cz. Dobrońskiego.

Uroczystość nie byłaby również kompletna bez współczesnych przedstawicieli Wydziału Historycznego UW, których reprezentowała dziekan dr hab. Małgorzata Karpińska, prof. UW oraz dyrektor Instytutu Historii dr hab. Łukasz Niesiołowski-Spano, prof. UW, a także zastępca dyrektora Instytutu dr hab. Aleksander Wolicki, prof. UW. Ponadto uroczystości uświetniła obecność prezesa Polskiego Towarzystwa Historycznego prof.

¹⁴ M. Ocytko, *Kalendarium studiów...*, dz. cyt., s. 35.

¹⁵ *Inter Regnum et Ducatum. Studia ofiarowane Profesorowi Janowi Tęgowskiemu w siedemdziesiątą rocznicę urodzin*, red P. Guzowski, M. Liedke, K. Boroda, Białystok 2018.

Krzysztofa Mikulskiego, prezesa Białostockiego Oddziału PTH dr Jana Jerzego Milewskiego, reprezentującego Uniwersytet Jagielloński prof. dr hab. Stanisława Sroki, z ramienia Uniwersytetu Rzeszowskiego dr hab. Andrzeja Bonusiaka, prof. UR, reprezentującej Uniwersytet Warmińsko-Mazurski delegacji pracowników w składzie: dziekan Wydziału Humanistycznego dr hab. Andrzej Szmyt, prof. UWM, prodziekan ds. Kształcenia dr Krzysztof Łożyński oraz zastępca dyrektora Instytutu Historii i Stosunków Międzynarodowych dr hab. Anna Pytasz-Kołodziejczyk, osób ze strony Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego: dziekan Wydziału Nauk Humanistycznych dr hab. Magdalenę Charzyńską-Wójcik, prof. KUL, prodziekana ds. Nauki i Współpracy Międzynarodowej, dr hab. Dariusza Skórczewskiego, prof. KUL, jak również przedstawiciela Uniwersytetu Przyrodniczo-Humanistycznego w Siedlcach, dyrektora Instytutu Historii i Stosunków Międzynarodowych dr hab. Jarosława Cabaja, prof. UPH, reprezentantów urzędów Wojewody Podlaskiego oraz Marszałka Województwa Podlaskiego, zaprzyjaźnionych z Instytutem miejskich placówek muzealnych, Instytutu Pamięci Narodowej, archiwów: Archiwum Państwowego w Białymstoku oraz Archiwum i Muzeum Archidiecezjalnego oraz pracowników Książnicy Podlaskiej. Na obchodach nie mogło zabraknąć przedstawicieli naszego bratniego Wydziału Filologicznego w osobie dr hab. Violetty Weis-Milewskiej, prof. UwB, dyrektora Instytutu Filologii Polskiej.

Zwieńczeniem trzydniowych obchodów jubileuszowych był Zjazd Absolwentów w formie uroczystej kolacji w stylowej restauracji „Camelot”. Wydarzenie zgromadziło blisko 100 osób, które z nieskrywaną radością skorzystały z okazji do przywołania w doborowym towarzystwie – zarówno osób, jak i podlaskich specjałów – dawnych i barwnych wspomnień, spotkań po latach oraz odnowienia przykurzonych upływem czasu znajomości.

Zdjęcie 1. Obecna siedziba Instytutu Historii i Nauk Politycznych UwB (Plac NZS 1). Dawny gmach KW PZPR przejęty w wyniku intensywnych działań przez studentów Filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku w roku 1990. Fot. Archiwum UwB.

Zdjęcie 2. Publikacja książkowa *Półwiecze* z okazji 50-lecia studiów historycznych w Białymstoku. Fot. M. Krahel-Łozowska.

Zdjęcie 3. Dyrektor Instytutu Historii i Nauk Politycznych dr hab. Jan Snopko, prof. UwB podczas wystąpienia okolicznościowego w ramach jubileuszu 50-lecia studiów historycznych w Białymstoku w dn. 14.06.2018 r. Fot. P. Łozowski.

Zdjęcie 4. Pracownicy (obecni i byli) Instytutu Historii i Nauk Politycznych UwB po uroczystym posiedzeniu Rady Naukowej IHiNP z okazji jubileuszu 50-lecia studiów historycznych w Białymstoku dn. 14.06.2018 r. Fot. P. Łozowski.

Zdjęcie 5. Uroczystość nadania tytułu Doktora Honoris Causa UwB prof. Ewie Wipszyckiej-Bravo dn. 14.06.2018 r. Fot. P. Łozowski.

Zdjęcie 6. Uczestnicy uroczystości nadania tytułu Doktora Honoris Causa UwB prof. Ewie Wipszyckiej-Bravo dn. 14.06.2018 r. Fot. P. Łozowski.

Zdjęcie 7. Uroczystość nadania tytułu Doktora Honoris Causa UwB prof. Ewie Wipszyckiej-Bravo
dn. 14.06.2018 r. Na zdjęciu także Rektor UwB, prof. R. Ciborowski, dziekan Wydziału
Historyczno-Socjologicznego dr hab. J. Sadowska, prof. UwB oraz prof. C. Kukło w roli promotora
i laudatora. Fot. P. Łozowski.

Zdjęcie 8. Prof. zw. dr hab. Jan Tęgowski podczas okolicznościowego wystąpienia
z okazji 70-lecia swoich urodzin w dn. 15.06.2018 r. Fot. P. Łozowski.

Zdjęcie 9. Wystąpienie prezesa Polskiego Towarzystwa Historycznego prof. zw. dr hab. Krzysztofa Mikulskiego z okazji 70-lecia urodzin prof. Jana Tęgowskiego w dn. 15.06.2018 r. Fot. P. Łozowski.

Zdjęcie 10. Jubileuszowa księga *Inter Regnum et Ducatum* zawierająca 40 tekstów naukowych z okazji 70-lecia urodzin prof. Jana Tęgowskiego, wręczona Jubilatowi w dn. 15.06.2018 r. Fot. P. Łozowski.

Zdjęcie 11. Uczestnicy uroczystości z okazji 70-lecia urodzin prof. Jana Tęgowskiego w dn. 15.06.2018 r. Fot. P. Łozowski.

Zdjęcie 12. Uczestnicy Zjazdu Absolwenta Instytutu Historii UwB w restauracji „Camelot” w Białymstoku w dn. 16.06.2018 r. Fot. M. Krahel-Łozowska.